

Hisz hozzám vagy hasonló – csak más a hang, a hangszín,
A helyszín, arc, időszám, s teljessé lesz az összkép,
Ha meghasadt tükörben, álmomban szembejössz még
Velem, te ismeretlen, mint vándor árny, ki Sanhszín

Kel át kék templomok közt, s távolra tart, Tibetbe,
A tiszta lég fagyába – szájában mély, kevert íz,
Az életé, s csak egy szám számára kétezertíz...
Most írom ezt – valómat vádolva, számkivetve,

S talán te átfutod majd a szókat átlagozván,
Hiszen mindegy ki volt Szép Ernő, Jékely Zoltán,
S hogy Trisztán is miért sír, jajveszékel Izoldán?
A vágytalan felejtés iszonnal átlapoz tán

Versek fölött, fölöttünk egy égi, néma könyvben –
Most is, hogy írok itt... Jaj, világom ízlelem még,
Jaj, mindenütt jelenlét van, aztán minden emlék –
Jaj, földi semmit öröl, emészt kimért közöny fenn!

Néked szól, bárki is vagy, ha szellemlény, ha féreg...
Csak olvasd, bárhol is légy, csak leld meg, és töröld ki
Gépedből életemet, mely szók jelmezét fölölti –
Ha szólít, testtelen zeng, meztelen fény a lélek.

Tóth Krisztina

TURISTA

A városba, ahová nem jöttél velem,
este érkeztem. Mindenki hazatartott:
zárt arcú nők, jól fésült férfiak.
Ordított rólam, hogy idegen vagyok
és hullafáradt.
Dupla ágy volt,
de a párnára csak egy cukrot tettek.
Még a recepción
felhívták figyelmemet a széfere.
Tűnődtem, mit tehetnék bele,
amit aztán itt hagynék emlékbe, valamit,
ami lezárhatatlan, drága,
és attól fogva hogy kell élni majd,
hogy minél hamarabb
elfelejtsem a kódot.

A városban, ahová nem jöttél velem,
hűvösebb volt, mint otthon. Szeles utcák
hosszán át ténferegtem, folyton a kijelzőt lesve.
Egy kínai bolt polcai között
eltöltöttem egy órát. Az árus gyanakodva
figyelt a pénztárgép mögül.
Ordított rólam,
hogyan idegen vagyok és
hullafáradt.
„How fragile we are”,
dűnnyögte Sting a rádióban,
fizettem, keresgéltem az aprót.
A robot, ami a poggyásztartót kibírta,
otthon azonnal tönkrement.
Forgott maga körül, hanyatt dőlt
a szőnyegen, és nézett csak, mintha
– ahogy a fiam mondta az elemre –
kiszedték volna a szívét.

Pedig ha jöttél, sose volt jó.
Egy másik városban hirtelen
seb nőtt a szádon éjszaka.
Nem jutott eszünkbe, angolul mi a herpesz.
Csücsörítettél, mutogattál a patikában a szádra,
áthajoltál a pulton, mint egy Rómeó.
A köpenyes nő végre megértette,
viszolyogva szolgált ki minket.
Egy harmadik városban eldugult a vécé,
néztük a kagylót a kölcsönlakásban. Állt a szar,
mint egy lapuló állat farka vége.
Lehúzáskor az állat hörgött,
nem mertük tovább ingerelni.
A portugál szerelő kérdezte, honnan jöttünk,
talán latolgatta, van-e ott vízöblítés,
billenőkaros tartály, ilyenek.
Ha nem érzed, hogy megvetnek, épp becsapnak
– mondtad este az ágyban. Szerelőkről
beszélgettünk, szeretkezés helyett.

A várost, ahová nem jöttél velem,
hamar bejártam. Főterén díszes óra
mérte a veled nem töltött időt.
A szállodai liftben
hosszan bámult egy laptopos férfi,
reggeli arcszeszillat lengte be.
Szerethetnék akárkit, csak ne téged –
gondoltam akkor. Sétálhatnánk,

ügyetlenül tartaná az esernyőt,
én azt hazudnám, hogy otthonról te hívsz,
pedig csak az egyenlegemet küldték.
Kifogtam teljesen
mindenemből, mint az érvekből, lógott rajtam
túl bő ruhám, az életem.
Ordított rólam, hogy idegen vagyok
és hullafáradt.
A kávégépen rossz gombot nyomogattam,
hátrahőköltem, kicsapott a gőz,
sehol nem volt egy tiszta asztal.

A várost, ahová nem jöttél velem,
bevetették esővel. Három év
kellett, hogy visszatérjek.
Azóta felmagzott a zápor:
áttetsző száraz közt ernyővel vágva
ösvényt, eljutottam a boltig.
Alig cserélődött az árukészlet.
Vettem egy pénztárcát, és a régit,
amit te is ismertél még,
a szálloda melletti parkolóban
egy konténerbe dobtam. Senki sem
látta, mégis úgy éreztem magam,
mint egy zsebtolvaj, aki meglopott
valakit, aki nincs is itt a versben,
csaló, aki gurulós bőröndjével továbbáll
kifizetetlen múltját hátrahagyva.

A várost, ahová nem jöttél velem,
számon tartom mint hiányhelyet.
Hány hely volt nélküled azóta!
Tulajdonképpen neked köszönhetem,
hogy profi turista lettem az életemben,
átkelek évből évbe, sohasem
elfelejtve, hogy egyszer mindenholnan
haza kell menni.
Addig is
egy jó térképpel elboldogulok,
eljutok bárhová, álmatlan éjszakákon
emlékek zsúfolt sikátoraiban bolyongok,
eszembe jut egy régi élet kontinense,
ahol egy elsüllyedt fürdőszobában, mint öreg,
sértett punk, fehér hajába száradt krémmel
a csempének fordulva ácsorog
a hülye elektromos fogkeféd.